FILOSOFIA MENTALULUI: CONCEPTE ŞI ORIENTĂRI

VRABIE VICTORIA

Universitatea de Stat din Moldova

Filosofia mentalului (minţii) este de fiecare dată raportată la corp, corporalitate. Filosofia minţii are drept scop fundamentarea metodologică a ştiinţelor cognitive din care fac parte: behaviorismul, filosofia psihologiei, ştiinţe ale cogniţiei. Obiectul de studiu al filosofiei minţii este redus la interpretarea şi înţelegerea naturii conştiinţei, raportul minte-corp şi a reprezentărilor tuturor stărilor mentale. Temele de bază ce formează interesul ştiinţific al filosofiei mentalului sunt legate şi reprezintă orice manifestare a spiritului uman. Un interes vădit al filosofiei minţii îl satisface obiectivarea şi problematizarea raportului minte-corp, minte-creier, corp-suflet etc. Asupra acestor întrebări au reflectat marii gînditori antici ca de exemplu: Platon, Aristotel, Socrate Descartes, etc.

Conform definiţiei oferite de Dicţionarul de Filosofie, Filosofia mentalului este o disciplină filosofică care studiază natura ontologică şi epistemologică a domeniului ştiinţific derivat din ştiinţele cognitive. Ştiinţele cognitive luate în particular cercetează structurile şi procesele mintale, acestea la rîndul său fiind derivate epistemologice ale ştiinţelor sociale. Orientările de bază ale filosofiei mentalului sunt: natura conştiinţei, coraportul minte-corp, orientarea naturalistă a filosofiei minţii. Mintea find o parte naturală a corpului uman, se dovedeşte astfel a fi constituită ca raport şi reprezentare al lumii. În epistemologia modernă termenul „minte” posedă un sens tehnic ce implică în sinea sa atît un sistem al proceselor mentale superioare cum ar fi actele de gîndire propriu zise, cît şi senzaţiile vizate de stările mentale sau sentimentele acestea formînd la rîndul său formele necognitive ale conştiinţei.